

Amalia
Tsaknia
(1932),
Grčija

Označitev pesnika

Pesništvo ima v Grčiji dolgo in neprekinjeno tradicijo; ta ni bila nikoli pretrgana, kljub ponavljajoči se spremenljivi usodi, ki jo je dežela doživljala v svoji zgodovini vse od davnih časov. To pesništvo bi bilo nedvomno v večji meri znano v tujini, če ne bi bilo jezikovne ovire. Zaradi posebnosti grškega jezika se naša književnost, bodisi neposredno ali prek prevodov, s težavo povezuje z ljudmi drugih jezikovnih skupnosti.

Vendar je žensko pesništvo vedno prisotno v tej tradiciji. Dandanes veliko grških žena različnih generacij, z različnimi izkušnjami in z različnim načinom izražanja piše in objavlja pesmi. Vse imamo, rekla bi, nekak skupen imenovalec: neke vrste občutljivost, četudi dobro skrito, izostren občutek za negotovost in notranji nemir, ki izhaja iz naše lastne sposobnosti čustvovanja in iz težkih razmer, v katerih smo živele bolj ali manj vse in kar je posledica naših posebnih socialnih, političnih in osebnih okoliščin.

Moja generacija ima veliko razlogov za to, da se počuti izjemno nesrečno. Sedem let sem bila stara, ko je v Evropi izbruhnila druga svetovna vojna. S to vojno se je začelo eno najhujših obdobj v zgodovini mojega naroda: vojna, fašistična okupacija, državljanska vojna, diktatura, ponavljajoče se nesreče, lakota in revščina. Povsem naravno je, da bodo strah, beda in lažno upanje v mojih pesmih prevladovali, četudi le kot odmev.

V želji, da bi izrazila ta čustva in doživetja, da bi se povezala z ljudmi okoli sebe, pišem pesmi od svojega devetega leta pa vse do zdaj, ko sem zrela ženska z dvema otrokoma. Ne glede na travmatična doživetja, ki sem jih že omenila, upam, da lahko kdo najde v mojih pesmih tudi teme ljubezni, sedanjih muk in tistega nepopisnega občutka, da sem razpeta med svet, ki me je zmrvil in ki zdaj izginja, ter med svet mojih otrok, ki ga le s težavo razumem.

Če bi me vprašali, kateri smeri pripada moja poezija, bi ne mogla določno odgovoriti. Zagotovo vem le to, da je name vplivala grška metrična poezija, še posebej simbolizem in njegov francoski ekvivalent, ki sem se

z obema kot otrok strastno seznanjala. Danes je moja poezija zelo blizu tistemu, kar v Grčiji imenujemo »moderno« pesništvo, s primesmi simboličnega in s pogostimi aluzijami na staro grško mitologijo.

PEPEL Plenilce grobov kazensko preganjajo —
TISOČERIH DNI seveda,

ampak kaj naj bi storil z žensko —
tisto žensko, ki nikogar ne nadleguje,
ki ni nikomur napoti,
tisto zrelo žensko z naličenimi ustnami

v istem položaju
na istem kraju
na isti mesečevi površini,

z žensko, ki se vztrajno nagiba čez tisto ogromno
kad in z dolgo palico,
dreza
in beza

beza po pepelu tisočerih dni?

SCILA IN Med tabo
KARIBDA in tabo
sem jaz nesrečna ladja, ki pluje mimo
brez prerokove podpore
ali božje pomoči.

Med tabo
in tabo
se skoz vodo spoteguje podrt most,
galeba brezupno iščeta svojega mladiča
in blazen bard prepeva o preteklosti —
in prihodnosti.

Med tabo in tabo
sem jaz tanka bombažna nit,
ki se nemočno vije proti šivanki.

Nastavim kompas
— in ga odnese veter;

položim boje
— in jih vzame morje;

dan napoči
na običajnem kraju.

POTOVANJE Skrbim za vagon, poln razstreliva,
Z VLAKOM ki je priključen navadnemu vlaku,
 katerega potniki ničesar ne sumijo.

Klepetam s sopotniki,
občudujem pokrajino,
pijem s kurjači:
potovanje pa se nadaljuje.

DOLGČAS Razumem dolgčas kipov
 v muzeju,
 ko se praznina pomika proti poldnevu
 in mišji par v marmorne naborke.

Čuvaj dremlje na svojem stolu
z molkom v roki
in tišina vdira v razpoke, ki krasijo
oholost nesmrtnika.